

«Суверен је онај ко одлучује о ванредном» стању, гласи чувена «гранична» Шмитова дефиниција суверености којом отпочиње његова «Политичка теологија» (Норма и одлука, Филип Вишњић, 2001, стр. 91).

Суверен, као носилац власти у Шмитовој децизионистичкој (тј. оној која говори о примату одлуке) теорији управо је онај који конституише сферу којом влада поларитет пријатељ – непријатељ

, а не народ. Управо у том смислу смо и указивали на неодрживост и очигледност фалсификовања Шмитове теорије политичког којој Миленковић прибегава и подмеће «конструисање» непријатеља, модерно и предмодерно, својим опонентима, приватним лицима, у

свим

поменутих текстовима. За узврат смо у његовом одговору «Техника самоповређивања» добили ново подметање у виду новог теоријског фалсификата иза кога изнова стоје злонамерност и незнање. Тиме је фалсификатор поново, црно на бело, ухваћен на делу, *in flagranti*

. Импутирање модерне, либералне русоовско-локовске теорије народног суверенитета Шмиту (чија је теорија суверенитета суштински другачија), а све зато да би се опонент у полемици оптужио како не разликује суверени народ од његовог репрезентанта, управо представља «технику самоповређивања» која је толико очигледна да човек не зна да ли да се насмеје или да се растужи. Јер, Шмитова теорија је дијаметрално супротстављена либералној теорији народног суверенитета коју му, у свом фалсификовању, Миленковић подмеће. «Шмит научава о

суверенитету одозго

и са неколицином конзервативних мислилаца се противи

идеји суверенитета

одоздо, те је то за њих продукт политичке модерне...» указује нам Цвијетићанин (Невен Цвијетићанин,

Шмитово схватање државе, друштва и демократије,

Карл Шмит, НСПМ, вол 12, 2005, стр. 57), док сам Шмит каже: «Код Русоа,

volonte generale

постаје идентична са вољом суверена; међутим, појам општега, и у свом субјекту, истовремено добија квантитативно одређење; то јест народ постаје суверен, Тиме се губи децизионистички елемент дотадашњег појма суверености» (К. Шмит,

Политичка теологија

, Филип Вишњић, 2001, стр. 113).

Миленковићев «одговор» у виду новог теоријског фалсификата само је још једна очигледна потврда свега што смо у досадашњој полемици рекли. Он нас на крају ове расправе оставља запитаним: каква је то безумна гордост и умишљеност која другима

Фалсификатор поново ухваћен на делу

Пише: Саша Гајић
петак, 18 април 2008 19:05

виче «седи, један» и да «не зна колико не зна» док поново, новим теоријским фалсификатима, себи скаче у уста и демонстрира очигледно непознавање Шмитове теорије политичког коју при томе обилато покушава да користи у разрачунавању са неистомишљеницима?